

ΠΩΛΗΣΕΙΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΣΕ 21 ΧΩΡΕΣ

ALLISON SAFT

Disney

ΦΤΕΡΑ
ΑΠΟ
ΑΣΤΕΡΟΦΩΤΟ

 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ήταν από εκείνα τα απογεύματα που σε καλούν για ονειροπολήματα: ο αέρας χρύσιζε από το φως του ήλιου και της νεραϊδόσκονης, και το λιβάδι βούιζε από τον σιγανό βόμβο των μελισσών. Η Κλάριον καθόταν στο κλαδί μιας βελανιδιάς, περιτριγυρισμένη από το φύσημα και το θρόισμα των φύλλων. Τι όμορφα που ένιωθε εκεί ολομόναχη –για τουλάχιστον δεκαπέντε υπέροχα λεπτά–, χωρίς να κάνει τίποτα απολύτως.

Σχεδόν μετάνιωσε για τη σκέψη της αυτή, όσο ευχάριστη κι αν ήταν. Μπορούσε άνετα να φανταστεί την απάντηση της Βασίλισσας Ελβίνα, σαν διάταγμα: *Η Βασίλισσα της Κοιλάδας των Αερικών δεν κάθεται άπραγη όσο υπάρχουν ακόμη εκκρεμότητες.*

Η Κλάριον όμως δεν ήταν η Βασίλισσα της Κοιλιάδας των Αερικών –όχι ακόμη, τέλος πάντων– και η εβδομαδιαία της συνάντηση με την Υπουργό του Καλοκαιριού είχε λήξει απρόσμενα νωρίς. Η Κλάριον δεν είχε σκοπό να αφήσει αυτή τη σπάνια χαραμάδα ελευθερίας να πάει χαμένη.

Με τη στέψη της να πλησιάζει, κάθε στιγμή της ήταν γεμάτη με οργανωμένα μαθήματα και πρόβες, και περισσότερες συναντήσεις απ’ όσες θα θεωρούσε ποτέ εφικτές. Η Κλάριον υπέθετε ότι όλα αυτά ήταν απαραίτητα, αφού της είχε απομείνει μόνο ένας μήνας για να απορροφήσει τα εκατοντάδες χρόνια σοφίας της Ελβίνα. Ωστόσο, η Κοιλιάδα των Αερικών ήταν απέραντη και θαυμαστή, και η Κλάριον μερικές φορές σκεφτόταν ότι δεν ήξερε τίποτα γι’ αυτήν. Και πώς θα μπορούσε να ξέρει, όταν είχε περάσει σχεδόν όλη της τη ζωή παρατηρώντας την από μακριά;

Η Κλάριον χάζευε το Λιβάδι με τα Ηλιοτρόπια με μια αίσθηση που έμοιαζε επικίνδυνα στη λαχτάρα. Καθώς πλησίαζε η χρυσή ώρα, εμφανίστηκαν οι νεραίδες του φωτός, λάμποντας από ενθουσιασμό και πρόθυμες να αντιμετωπίσουν το ελεγχόμενο χάος της πιο πολυάσχολης ώρας της μέρας. Η Κλάριον τις παρακολουθούσε μέσα από τη φυλλωσιά να κυματίζουν στον πυκνό σαν γύρη αέρα, αφήνοντας ίχνη από νεραϊδόσκηνη στο πέρασμά τους. Κάποιες δούλευαν σε ομάδες για να στρέψουν τις ακτίνες του ήλιου όλο και πιο κοντά στη γραμμή του ορίζοντα, φωνάζοντας διάφορα, όπως: «Λίγο αριστερά!» και «Όχι, από την άλλη σου αριστερή μεριά!». Άλλες βύθιζαν τα χέρια τους στις ηλιαχτίδες και τις έβαζαν στα καλάθια τους με απίθανη ευκολία, λες και μάζευαν νερό από πηγάδι. Η Κλάριον πάντα

εντυπωσιαζόταν από το πόσες απειροελάχιστες λεπτομέρειες συνέβαλλαν στην καθημερινή μαγεία ενός ηλιοβασιλέματος. Της φαινόταν αδιανόητο ότι σύντομα, τη νύχτα του θερινού ηλιοστασίου, θα ήταν εκείνη υπεύθυνη για όλες αυτές.

Η προοπτική την τρόμαζε περισσότερο απ' όσο ήθελε να παραδεχτεί.

Ένας διαπεραστικός βόμβος διέκοψε τις σκέψεις της. Τότε, κάτι πέρασε από δίπλα της: μια μαύρη λωρίδα πάνω στον φωτεινό ουρανό. Η Κλάριον σκόνταψε προς τα πίσω, χάνοντας σχεδόν την ισορροπία της πριν σταθεροποιηθεί σε ένα κλαδί.

Τι στο καλό ήταν αυτό;

Με το χέρι της πάνω στην καρδιά της που χτυπούσε δυνατά, κοίταξε κάτω, μέσα από το πέπλο των φύλλων. Μια μέλισσα, που πετούσε αδύναμα, προσγειώθηκε βαριά στο έδαφος και έμεινε τρομακτικά ακίνητη. Έπειτα από μια στιγμή, τα φτερά της κουνήθηκαν πάλι και η Κλάριον αναστέναξε με ανακούφιση. Δεν ήταν τραυματισμένη λοιπόν, σκέφτηκε. Η καημενούλα πρέπει να είχε εξαντληθεί. Οι μέλισσες ήταν εργατικές και είχαν την τάση να υπερεκτιμούν τις δυνάμεις τους, ειδικά εδώ, στη μόνιμη ζέστη του καλοκαιριού. Ευτυχώς, δεν ήταν κάτι που δεν μπορούσε να διορθωθεί με μια κουταλιά ζάχαρη, που υπήρχε άφθονη στην Κοιλάδα των Αερικών. Οι κουζίνες, που σίγουρα είχαν κάθε είδους γλυκά αυτή την ώρα, ήταν πίσω στο παλάτι. Ακόμα καλύτερα όμως, η κυψέλη –και όλο της το μέλι– βρισκόταν ακριβώς απέναντι από το λιβάδι.

Ένα απλό πρόβλημα με μια απλή λύση.

Κι όμως, η Κλάριον δίσταζε.

Οποιοδήποτε πρόβλημα στο βασίλειο της δημιουργούσε την έντονη επιθυμία να το διορθώσει. Κάποτε, πίστευε ότι αυτή η τάση ήταν μια σπίθα της λανθάνουσας μαγείας του ταλέντου διακυβέρνησης που είχε – ένα μικρό κομμάτι του συνόλου που τελικά θα της φανερωνόταν. Αλλά τώρα καταλάβαινε ότι δεν μπορούσε να εμπιστευτεί το ένστικτό της: τη συμπόνια της.

Η Βασίλισσα της Κοιλάδας των Αερικών δεν ανήκει στους υπηκόους της.

Από τη στιγμή της Άφιξης της ακόμη –τη νύχτα που αναδύθηκε από ένα πεσμένο άστρο, όπως όλες οι Βασίλισσες της Κοιλάδας των Αερικών πριν από αυτήν–, η Ελβίνα τής είχε τονίσει ότι ήταν διαφορετική. Ότι ήταν διαφορετικές, σημαδεμένες ανεξίτηλα με αστερόσκινη. Εκτός από την Ελβίνα, η Κλάριον ήταν η μόνη νεράιδα με ταλέντο διακυβέρνησης σε όλη την Κοιλάδα των Αερικών.

Η Κλάριον κοίταξε το λιβάδι, όπου ομάδες νεραίδων των ζώων και των κήπων καθοδηγούσαν το κοπάδι των μελισσών τους. Θα πρόσεχαν ότι τους έλειπε μία; Ακόμα κι αν το πρόσεχαν, η αναζήτηση θα τους έπαιρνε όλη νύχτα. Ίσως κάτι τόσο ταπεινό όσο η σωτηρία μιας μέλισσας να ήταν κατώτερο των καθηκόντων της, αλλά δεν θα το άντεχε να φύγει τώρα. Τι είδους βασίλισσα θα ήταν αν γύριζε την πλάτη της στα βάσανα ακόμα και του μικρότερου πλάσματος από τους υπηκόους της;

Τώρα, το μόνο που έμενε ήταν να κατέβει από αυτό το δέντρο.

Ένας βαρύς μανδύας κρεμόταν γύρω από τους ώμους

της, παγιδεύοντας τα φτερά της κάτω από το βάρος του. Όλες οι νεράιδες εξέπεμπαν μια αμυδρή αύρα –μια αύρα που φούντωνε και έσβηνε ανάλογα με τις διαθέσεις τους–, αλλά χάρη στα φτερά της, η λάμψη της ήταν πάντα στα όρια του ανεξέλεγκτου. Αν και οι νεράιδες του φωτός εδώ στο Καλοκαίρι έμοιαζαν χρυσαφίες σαν εκείνη, η ομοιότητα δεν ήταν τόση που θα της επέτρεπε να κρυφτεί σε κοινή θέα. Αν άφηνε οποιονδήποτε να δει τα φτερά της, θα ήταν σαν να φώναζε: *Έρχεται η μελλοντική Βασίλισσα της Κοιλιάδας των Αερικών.*

Αν κάποιος έλεγε στην Ελβίνα ότι η Κλάριον ήταν εδώ, χωρίς επίβλεψη... Όχι, δεν άντεχε ούτε να το σκέφτεται. Έπρεπε να κατέβει. Ήταν άβολο; Ναι. Ήταν επικίνδυνος; Σχεδόν σίγουρα. Αλλά προτιμούσε κατά πολύ το ρίσκο της πτώσης από το να υπομείνει άλλο ένα κήρυγμα της Ελβίνα.

Με ψυχραιμία, η Κλάριον κατέβηκε κλαδί το κλαδί. Οι μύες της έκαιγαν και ο φλοιός τής έξυνε τα χέρια, αλλά, ως εκ θαύματος, κατάφερε να μη γυρίσει τον αστράγαλό της καθώς προσγειωνόταν στη θάλασσα από ηλιοτρόπια, που υψώνονταν από πάνω της, λικνίζονταν απαλά στο αεράκι και έριχναν πιτσιλωτές σκιές στο γρασίδι. Κι εκεί, λίγα μέτρα μπροστά της, η μέλισσα βρισκόταν πεσμένη μέσα σε μια λίμνη από κίτρινες ηλιαχτίδες.

Η Κλάριον πλησίασε προσεκτικά τη μέλισσα και γονάτισε δίπλα της. «Είσαι καλά;»

Οι κεραίες της μέλισσας στράφηκαν νωχελικά προς το μέρος της, κάτι που η Κλάριον επέλεξε να ερμηνεύσει ως ναι.

Της πέρασε από το μυαλό ότι δεν είχε ξανασυναντηθεί με μέλισσα. Πολλές νεράιδες τις είχαν για κατοικίδια – όσο μπορούσαν να τις έχουν κοντά τους, αφού έρχονταν και έφευγαν όποτε ήθελαν. Οι νεράιδες τις προσκαλούσαν με νέκταρ που άφηναν στα περβάζια των παραθύρων και στους κήπους τους, οι οποίοι ήταν γεμάτοι με τα αγαπημένα τους λουλούδια: δυόσμο και λεβάντα και μαργαρίτες. Η Ελβίνα δεν τους είχε απαγορεύσει φυσικά ποτέ να κάνουν τέτοια πράγματα, αλλά ούτε και τους είχε ενθαρρύνει. Η άνεση που είχαν οι άλλοι με τα ζώα της Κοιλάδας των Αερίκων ήταν ένα ακόμα πράγμα που η Κλάριον δεν είχε μάθει ποτέ η ίδια.

«Ας σε σηκώσουμε ξανά στον αέρα» είπε. Ένωσε λίγο ανόητη που μιλούσε σε μια μέλισσα λες και μπορούσε να την καταλάβει. Μόνο οι νεράιδες των ζώων μπορούσαν πραγματικά να επικοινωνήσουν μαζί τους. Ωστόσο, για καλό και για κακό, πρόσθεσε: «Σε παρακαλώ, μη με τσιμπήσεις».

Έβαλε προσεκτικά το πλάσμα στην αγκαλιά της. Η μέλισσα δεν πρόβαλε καμία αντίσταση, και η Κλάριον θα ορκιζόταν ότι είδε ευγνωμοσύνη στα κουρασμένα μάτια της. Το τρίχωμά της ήταν εκπληκτικά απαλό και ανέδιδε μια πολύ αχνή μυρωδιά: τη λάμψη του λεμονιού και τη γήινη γεύση της γύρης. Από τόσο κοντά, η Κλάριον αντιλήφθηκε για πρώτη φορά πόσο παρόμοια ήταν τα φτερά μιας μέλισσας με εκείνα των άλλων υπηκόων της. Ήταν τόσο εύθραυστα και πολύτιμα όσο το γυαλί, και διάστικτα με ένα περίπλοκο μοτίβο από φλέβες. Αυτό έκανε το προστατευτικό της ένστικτο να ξυπνήσει ακόμα πιο έντονα μέσα της.

Κρατώντας τη μέλισσα στο στήθος της, διέσχισε το Λιβάδι με τα Ηλιοτρόπια. Μέσα από τις φυλλωσιές από πάνω της, είδε φευγαλέα νεράιδες να περνούν. Κόκκοι νεραϊδόσκονης πλανιόνταν νωχελικά στον αέρα, μαζί με τον λαμπερό ήχο των γέλιων των νεραίδων. Αυτό τη γέμισε ευτυχία και λαχτάρα – καθώς επίσης και με μια τρομερή μοναξιά. Όλες οι νεράιδες που είχαν το ίδιο ταλέντο ζούσαν μαζί, δούλευαν μαζί, έπαιζαν μαζί. Έκαναν, φυσικά, παρέα και με τις άλλες, αλλά υπήρχε μια έμφυτη αλληλοκατανόηση μεταξύ εκείνων που είχαν δημιουργηθεί για τον ίδιο σκοπό. Μερικές φορές, η Κλάριον αναρωτιόταν πώς ήταν να νιώθεις ότι ανήκεις κάπου – να έχεις πολλούς άλλους στους οποίους να μπορείς να στραφείς, και οι οποίοι θα σε καταλάβαιναν απόλυτα.

Έφτασαν στην άκρη του λιβαδιού, όπου ένα πανύψηλο σφεντάμι έριχνε τη μακριά σκιά του πάνω τους. Αλλά την προσοχή της Κλάριον τράβηξε η κουφάλα στον κορμό του, μια τρύπα λίγα μέτρα πάνω από το έδαφος, γεμάτη με λεπτομερείς σειρές από χρυσαφένιες κηρήθρες: η κυψέλη.

Η Κλάριον άφησε απαλά τη μέλισσα στο γρασίδι. «Θα γυρίσω αμέσως».

Η μέλισσα απάντησε με ένα φτερούγισμα. Ίσως με κάποιον τρόπο να την είχε καταλάβει.

Η Κλάριον στράφηκε προς το δέντρο και πήρε μια βαθιά ανάσα. Είχε ήδη σκαρφαλώσει σε ένα δέντρο σήμερα. Τι ήταν ένα ακόμα; Σηκώθηκε ψηλά, βρίσκοντας πατήματα στις αυλακώσεις του φλοιού και στα καπέλα τωνμανιταριών που φύτρωναν στον κορμό. Τελικά, κατάφερε να σκαρφαλώσει στην κουφάλα. Το κατευναστικό βουητό

των μελισσών αντιλάλησε μέσα στο στήθος της, και την πλημμύρισαν οι παρηγορητικές, λουλουδένιες μυρωδιές κεριού και νέκταρ. Η Κλάριον άνοιξε προσεκτικά ένα καπάκι από κερί που σφράγιζε την κηρήθρα. Αμέσως, το μέλι ανάβλυσε στην επιφάνεια. Στο φως του απογευματινού ήλιου, έμοιαζε σχεδόν να λάμπει. Η Κλάριον έκοψε ένα φύλλο από ένα κλαδί και το χρησιμοποίησε για να μαζέψει το μέλι, που έσταζε αργά από την κηρήθρα.

Το ταξίδι της επιστροφής ήταν επικίνδυνο με το ένα χέρι, αλλά η Κλάριον κατάφερε να μην πέσει. Έσπευσε πίσω στη μέλισσά της και έβαλε το φύλλο δίπλα της.

«Ορίστε».

Η Κλάριον την παρακολουθούσε με αγωνία καθώς εκείνη έπινε. Η μέλισσα άρχισε να κινείται με αργές κινήσεις. Πρώτα σηκώθηκε – προσεκτικά, σαν να δοκίμαζε αν τα λεπτεπίλεπτα πόδια της θα την κρατούσαν. Έπειτα, αναθαρρώντας εμφανώς, πέταξε, αρχίζοντας να κάνει πιρουέτες και παιχνιδίσματα, ενώ στροβιλιζόταν γύρω από την Κλάριον σαν να της έλεγε: *Έλα μαζί μου*.

«Μακάρι να μπορούσα».

Η Κλάριον χαμογέλασε αυθόρμητα. Ακόμα κι αν δεν κατάφερνε τελικά να καταλάβει ποιο ήταν το δικό της τάλεντο, ίσως θα μπορούσε και πάλι να κάνει κάτι καλό.

«Μελ;» φώναξε μια φωνή που έτρεμε από πανικό. «Μελ;»

Η μέλισσα ζωντάνεψε στο άκουσμα του ονόματός της.

Η Κλάριον κοίταξε ψηλά και είδε μια νεράιδα των ζώων να ψάχνει με αγωνία μέσα στα ηλιοτρόπια.

«Αυτήν ψάχνεις;»

Το ξαφνιασμένο πρόσωπο της νεράιδας φάνηκε ανάμε-

σα από τα πέταλα. Η νεράίδα ανοιγόκλεισε τα μάτια της, προσπαθώντας να δει στο κενό που είχε μπροστά της.

«Είναι κάποιος εκεί;»

«Εδώ κάτω».

Η νεράίδα των ζώων τρόμαξε και παραλίγο να πέσει από το κλαδί της. Η Κλάριον μόρφασε. Ήταν ομολογουμένως σπάνιο να δεις μια νεράίδα να στέκεται αντί να πετάει. Ξαναφόρεσε αμήχανα τον μανδύα της, που είχε πέσει. Ευτυχώς, η λάμψη του καλοκαιρινού ήλιου κάλυπτε το φως που εξέπεμπαν τα φτερά της. Ό,τι λίγο προεξείχε από τον γιακά της σκίαζε μόνο ελαφρώς το δέρμα της, και δεν ήταν πιο εμφανές από την αντανάκλαση μιας νεραγκούλας την οποία κρατούσε κάτω από το πιγούνι της. Ο ιδρώτας έτρεχε στην πλάτη της και γλιστρούσε ανάμεσα στα στριμωγμένα φτερά της. Ανυπομονούσε να απελευθερωθεί από αυτόν τον μανδύα – και από τη ζέστη, φυσικά.

Όταν η νεράίδα των ζώων συνήλθε, το βλέμμα της έπεσε στη μέλισσα. «Μελ!»

Η Μελ όρμησε βιαστικά προς τη νεράίδα, και μόλις που πρόλαβε να σταματήσει μπροστά της την τελευταία στιγμή. Η νεράίδα των ζώων δεν ταραχτήκε· έμοιαζε να έχει συνηθίσει σε τέτοιες επιδείξεις. Μάλιστα, μάλλον προσπαθούσε να συγκρατήσει ένα χαμόγελο όσο η Μελ βουτούσε μέσα σε ένα ηλιοτρόπιο.

«Υποτίθεται ότι έπρεπε να επικονιάζεις κατηφέδες σήμερα» γκρίνιαξε η νεράίδα, αλλά η Κλάριον μπορούσε να καταλάβει από την έκφραση του προσώπου της ότι είχε ανακουφιστεί που είχε βρει τη μέλισσά της.

Η Μελ εμφανίστηκε πάλι, γεμάτη γύρη. Τίναξε όση πε-

ρίσσευε σαν βρεγμένο σκυλί και μετά πέταξε για να μπει στην κυψέλη της. Ακόμα και η Κλάριον μπορούσε να καταλάβει ότι έκανε φιγούρα.

«Φαίνεται ότι είναι μπελάς» παρατήρησε η Κλάριον.

«Α, δεν έχεις ιδέα». Η νεράιδα των ζώων κούνησε το κεφάλι της με αγανάκτηση συνδυασμένη με τρυφερότητα και μετά στράφηκε στην Κλάριον. «Καλοσύνη σου γι' αυτό που έκανες».

Η Κλάριον αιφνιδιάστηκε με τον έπαινο, αλλά και ταραχτήκε ελαφρώς. Λίγες νεράιδες της είχαν μιλήσει ποτέ χωρίς να της απευθύνουν χαιρετισμό πρώτα. Η Ελβίνα απέπνεε μια επιβλητική αύρα η οποία τύλιγε προστατευτικά την Κλάριον, κρατώντας όλους τους υπόλοιπους απ' έξω. Η Κλάριον απείχε θλιβερά πολύ από κάθε είδους ψιλοκουβέντα.

Παλεύοντας να αποβάλει την τυπικότητα από τη φωνή της, είπε: «Αλίμονο, δεν μου ήταν καθόλου κόπος».

«Παρ' όλα αυτά, σ' ευχαριστώ». Το χαμόγελο της νεράιδας των ζώων ήταν τόσο ζεστό όσο το ίδιο το καλοκαίρι. «Είμαι σίγουρη ότι έχεις πολλά να κάνεις και χωρίς να κυνηγάς αδέσποτες μέλισσες».

Η Κλάριον χαμογέλασε διστακτικά. «Παρακαλώ».

«Σε έχω ξαναδεί κάπου;» Η νεράιδα συνοφρυώθηκε και περιεργάστηκε το πρόσωπο της Κλάριον σαν να προσπαθούσε να θυμηθεί τα χαρακτηριστικά της. «Μοιάξεις κάπως με...»

«Κλάριον;»

Η Κλάριον τινάχτηκε στο άκουσμα του ονόματός της – και στη γνώριμη φωνή της Υπουργού του Καλοκαιριού.

Είχε αποκαλυφθεί. Την κατέλαβε τρόμος καθώς γύριζε να αντικρίσει την υπουργό. Η Ορέλια αιωρούνταν ακριβώς πίσω της με ένα βλέμμα ήρεμης έκπληξης. Είχε βαθύ μαύρο δέρμα και μάτια χρυσά σαν νεραϊδόσκονη. Τα μαλλιά της έπεφταν σε κοτσίδες μέχρι τους ώμους της. Σήμερα, φορούσε ένα φόρεμα από αγριαψιθιά· η φούστα με τα βολάν ήταν γεμάτη αφράτα άνθη, χωρισμένα στη σειρά σε ροζ, πορτοκαλιά και λευκά μπουκέτα.

«Τι κάνεις ακόμη εδώ;» ρώτησε. «Νόμιζα ότι θα είχες επιστρέψει πια στο παλάτι».

«Έκανα μια σύντομη παράκαμψη» απάντησε αδύναμα. «Για να ξεκουραστώ...»

Το πρόσωπο της Ορέλια έλαμψε στο άκουσμα αυτής της απάντησης. Η ίδια είχε πάρει τη μορφή της από μια αιωνιότητα ράθυμων καλοκαιρινών απογευμάτων και εκτιμούσε την ηρεμία και τη γαλήνη πάνω από οτιδήποτε άλλο. Εδώ, στο Ξέφωτο του Καλοκαιριού, υπήρχε πάντα χρόνος για έναν υπνάκο ή για ένα ποτήρι λεμονάδα. Ενώ όμως όλοι γλάρωναν στη μεσημεριανή ζέστη, τη νύχτα ζώηρευαν πολύ. Το καλοκαίρι ήταν η μόνη εποχή που δεν κοιμόταν ποτέ στην ουσία. Αν η Κλάριον παρέμενε στο Ξέφωτο για ώρα, θα έβλεπε όσους ζούσαν κάτω από το φως του φεγγαριού –νεράιδες των πυγολαμπίδων και των αστρομετρητών– να σηκώνονται από τον υπνάκο τους.

«Η πανέξυπνη προστατευομένη μου» μουρμούρισε η Ορέλια. «Βλέπεις; Μαθαίνεις όντως για το Καλοκαίρι».

Ο έπαινος ακούστηκε κούφιος στ' αυτιά της, αλλά η Κλάριον πιέστηκε για να απαντήσει με ευθυμία.

«Ευχαριστώ, Υπουργέ».

Εκείνη χαμογέλασε με επιείκεια. «Και τώρα να με συγχωρείς. Πρέπει να ελέγξω τις νεράιδές μου του φωτός».

Η υπουργός έφυγε. Η Κλάριον κοίταζε αμήχανα τη νεράίδα των ζώνων, που έμοιαζε να έχει χλωμιάσει. Άνοιξε το στόμα της για να πει κάτι, *οτιδήποτε*, για να την ηρεμήσει. Αλλά ήταν πολύ αργά. Είχε αντιληφθεί ακριβώς τη στιγμή που η άλλη νεράίδα συνειδητοποίησε ποια είχε μπροστά της. Ακριβώς τη στιγμή που το σοκ της μετατράπηκε σε ντροπή – και, κατά κάποιον τρόπο, σε δέος. Η Κλάριον δεν το άντεχε.

«Πριγκίπισσα Κλάριον» ψέλλισε πνιχτά η νεράίδα. «Συγγνώμη».

Η Κλάριον σήκωσε τα χέρια της καθησυχαστικά. «Δεν υπάρχει λόγος να ζητάς συγγνώμη».

«Κι όμως υπάρχει». Η νεράίδα των ζώνων έσκυψε βαθιά το κεφάλι της. «Μεγαλειοτάτη, σας παρακαλώ, συγχωρήστε με για την αυθάδειά μου. Αν το ήξερα...»

Τότε δεν θα της είχε μιλήσει καθόλου.

Τι άλλο μπορούσε να πει η Κλάριον;

«Σε συγχωρώ» της απάντησε σιγανά.

Η νεράίδα των ζώνων υποκλίθηκε ξανά, σκύβοντας το κεφάλι της. Ψέλλισε ένα ξέπνοο «ευχαριστώ» κι έφυγε τρέχοντας. Σίγουρα πήγαινε πάλι στη δουλειά της – και στους φίλους της.

Ο γνώριμος πόνος της μοναξιάς ξεδιπλώθηκε πάλι στα σωθικά της Κλάριον σαν πεφταστέρι. Για λίγα πολύτιμα λεπτά, είχε σχεδόν καταφέρει να ξεχάσει ποια ήταν. Εδώ, δεν υπήρχαν φρουροί να την ακολουθούν από απόσταση. Κανείς δεν έσπευδε να τραβήξει την προσοχή της καθώς

περνούσε. Καμία συζήτηση δεν έσβηνε καθώς πλησίαζε. Κανένας ψίθυρος δεν αντηχούσε στο πέρασμά της. Τίποτα όμως από αυτά δεν είχε σημασία τελικά. Ακόμα κι εδώ, δεν μπορούσε να ξεφύγει από αυτό που ήταν.

Αυτό θα έπρεπε να επιθυμεί: σεβασμό, υποταγή, αμερόληπτη απόσταση. Αλλά δεν το ήθελε. Ήθελε, περισσότερο από οτιδήποτε άλλο, το μόνο πράγμα που της φαινόταν πραγματικά αδύνατο: να τη *γνωρίσουν*. Η Ελβίνα ποτέ δεν θα...

Η Ελβίνα.

Ω αστέρια. Αν δεν έφευγε τώρα, η Κλάριον θα αργούσε. Ξεκούμπωσε την καρφίτσα από τον λαιμό της και έβγαλε τον ταξιδιωτικό μανδύα από τους ώμους της. Τον μάζεψε βιαστικά στην αγκαλιά της και πέταξε, ταξιδεύοντας πάνω από τα ηλιοτρόπια με μια έκρηξη χρυσού φωτός και χρυσών πετάλων. Μερικές μέλισσες που περνούσαν τεμπέλικα από δίπλα της παρέκκλιναν από την πορεία τους για να την αποφύγουν.

Καθώς ανέβαινε ψηλότερα στον ουρανό, έσερνε ένα κύμα γύρης πίσω της. Επέτρεψε για μια στιγμή στον εαυτό της να κοιτάξει πίσω – και το μετάνιωσε αμέσως. Οι νεράιδες του φωτός προφανώς είχαν τελειώσει τη δουλειά τους για εκείνη την ημέρα. Είχαν χωριστεί σε ομάδες και πετούσαν μια μπάλα φωτός πέρα δώθε, πάνω από ένα δίχτυ. Ακόμα και από αυτή την απόσταση, η Κλάριον μπορούσε να ακούσει τα δυνατά τους γέλια – και τις ανάμεικτες κραυγές θριάμβου και απογοήτευσης όταν μία ομάδα κέρδιζε έναν πόντο.

Το θέαμα των υπηκόων της, τόσο απόλυτα και αδιαμφι-

σβήτητα ευτυχισμένων, θα έπρεπε να την είχε χαροποιήσει. Αλλά εκείνη τη στιγμή, ήταν απλώς μια οδυνηρή υπενθύμιση της δικής της βασιλικής μοναξιάς. Όσο κι αν ήθελε, δεν θα ανήκε ποτέ πραγματικά ανάμεσά τους.

ΜΙΑ ΝΕΑ ΣΕΙΡΑ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΓΙΑ ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΣΥΜΠΛΗΝ ΤΩΝ *DISNEY FAIRIES*.

Πριν γίνει η Βασίλισσα
της Κοιλάδας των Αερικών,
μια νεαρή νεράιδα καλείται
να διαλέξει ανάμεσα στο καθήκον
και στην καρδιά της...

9 786180 261394
ISBN 978-618-02-6139-4

ΚΩΔ. 61487